

Arrest

nr.X van 29 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn.

U woonde tot mei 2011 samen met uw moeder en broer in het dorp Segher, district Martuni, Nagorny-Karabach.

In mei 2011 gingen uw broer en moeder wonen bij A. A. (...). A. (...) is een rechter in de stad Hadrut en uw moeder is recent met hem gehuwd.

U bleef alleen in het dorp Segher wonen. Ongeveer in juni of juli 2011 ging u op bezoek bij uw moeder en broer in Hadrut. Toen u bij hen thuis kwam, gaf er niemand antwoord. U ging verder in huis kijken en plots zag u dat er een onbekende persoon, die door twee andere personen werd vastgehouden, door A. (...) met een mes werd neergestoken. U wou vervolgens weglopen, maar u werd door A. (...) en de twee andere personen ingehaald en geslagen. U werd vervolgens naar de kelder van het huis gesleurd. U werd gedurende twee maanden opgesloten in de kelder.

Op een bepaald moment werd u uit de kelder gehaald en in een wagen gestopt. U werd naar de luchthaven van Jerevan gebracht van waaruit u samen met twee andere personen uw reis naar België hebt aangevat.

U bent vermoedelijk via Polen en Frankrijk naar België gereisd. Tijdens uw reisweg kreeg u medicatie toegestopt. U werd op een bepaald moment wakker in een kamer waar u een twintigtal dagen hebt verbleven. Van daaruit bent u naar de Dienst Vreemdelingenzaken gebracht en uiteindelijk hebt u op 14 september 2011 een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw identiteit hebt u een document betreffende uw legerdienst en uw sociale kaart neergelegd.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde dat u door personen van A. A. (...) vanuit Armenië naar België bent gebracht omdat u getuige was van een incident waarbij A. A. (...) een andere persoon met een mes heeft neergestoken (CGVS gehoor 23/01/2012 p.13, 15).

U vreest bij terugkeer naar Armenië dat u door A. (...) zal worden vermoord. Hij is immers rechter in Hadrut en u vreest dat de politie, die u in het kader van uw militaire dienst zou arresteren, u aan A. (...) zou overleveren (CGVS gehoor p.17).

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u uw actuele vrees voor vervolging op geen enkele wijze aannemelijk hebt gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds uw aankomst in België in september 2011 hebt nagelaten om pogingen te ondernemen om u te informeren naar de ontwikkelingen van uw verklaarde asielproblematiek.

U gaf aan dat u sinds uw aankomst in België met niemand in Nagorny-Karabach contact hebt opgenomen (CGVS gehoor p.5-6). U hebt geen contact met uw moeder of broer gezocht omdat u bang bent. U was echter niet in staat te uit te leggen waarvoor u precies angst koestert (CGVS gehoor p.6). Bij de vraag waarom u uw vrienden en/of kennissen nog steeds niet hebt gecontacteerd, zei u dat geen enkel nummer kan herinneren.

Volgens u bent u ook niet in staat om via het internet contactpersonen op te zoeken. U hebt er echter wel nog niet aan gedacht om via mail of bepaalde chatsites bepaalde personen in uw land van herkomst te benaderen (CGVS gehoor p.6).

Deze verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om uw gebrek aan inspanning te verantwoorden. Bijgevolg bent u, wegens het gebrek aan enige moeite om u te informeren, over een aantal belangrijke elementen van het vervolg van uw asielaanvraag onaannemelijk weinig ingelicht.

Zo weet u niet of het incident waarbij A. (...) iemand heeft neergestoken reeds gekend is in uw dorp of bij andere personen in Nagorno Karabach. Ook kon u niet duidelijk aangeven of uw moeder en broer reeds over het betreffende voorval op de hoogte zijn. U kon immers enkel veronderstellen dat uw moeder ingelicht is en dat zij ervoor heeft gezorgd dat A. (...) u niet heeft vermoord (CGVS gehoor p.15). Verder was u eveneens niet op de hoogte of het betreffende incident met A. (...) ondertussen gekend is bij de politie en/of er reeds gerechtelijke stappen tegen A. (...) zijn ondernomen (CGVS gehoor p.16). Tot slot weet u ook niet of er in de pers melding is gemaakt van het incident (CGVS gehoor p.16).

Dat u zo weinig weet over het vervolg van het voornoemde incident, zijnde de concrete oorzaak voor de aanvang van uw vervolgingsproblematiek, kan niet aannemelijk worden genoemd.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging op ernstige wijze aangetast.

Temeer gezien u omwille van de aard van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet in staat was om op het moment van uw vertrek uit Armenië geïnformeerd te zijn over verdere details, kan van u worden verwacht dat u meer moeite had gedaan om u zich sinds uw aankomst in België over essentiële aspecten te informeren indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Verder dient er nog opgemerkt te worden dat u niet in staat bleek te zijn om het incident met A. (...) op een accurate wijze in de tijd te situeren.

Zo verklaarde u dat het drie maanden voor uw aankomst in België was. Toen u vervolgens werd gevraagd of het om juni of juli ging, zei u dat niet kon zeggen wanneer het incident ‘ongeveer’ had plaatsgevonden (CGVS gehoor p.14).

Dat u zelfs niet in de mogelijkheid was om minstens de maand aan te geven waarin uw vervolgingsproblematiek is begonnen, ondermijnt de aannemelijkheid van uw relaas.

Bovendien hebt u geen enkel begin van bewijs voorgelegd van uw asielaanvragen.

U hebt dan ook nagelaten om aangaande het kernelement van uw asielrelaas, zijnde het incident met A. (...), opzoekingen op het internet te verrichten en om hierbij eventueel hulp in te schakelen (CGVS gehoor p.16).

Ook hebt u geen enkele aanwijzing geleverd voor het feit dat A. A. (...) een rechter in Hadrut is (CGVS gehoor p.18).

Daarnaast hebt u ook uw verklaring dat u tijdens uw reisweg naar België ergens naar het ziekenhuis bent geweest om uw been, dat tijdens uw opsluiting in de kelder in Nagorny-Karabach werd verwond, te laten verzorgen (CGVS gehoor p.17).

Hierbij dient nog toegevoegd te worden dat u niet wist waar dat ziekenhuis was en welke taal men daar precies sprak. U gaf wel eerst aan dat het Russisch was, maar vervolgens zei u dat u het niet wist (CGVS gehoor p.17).

Dat u dus geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd en alsook geen aanwijzing hebt gegeven dat u stappen hebt ondernomen om eventuele stavingstukken voor uw asielrelaas te verkrijgen, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Aansluitend op voorgaande vaststelling dient overigens dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw relaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort. U verklaarde dat u in Nagorno Karabach nooit een Armeens paspoort hebt gehad (CGVS gehoor p.8).

Het is echter merkwaardig te noemen dat u nooit een Armeens paspoort hebt gehad aangezien volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat elke inwoner van Nagorny-Karabach op 16-jarige leeftijd een paspoort verkrijgt.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Tot slot is het eveneens merkwaardig te noemen dat u geen afdoende uitleg kon geven over het voorgelegde document betreffende uw legerdienst (dd.22/02/2010).

In dit betreffende document staat vermeld dat u de medische commissie heeft doorlopen en dat u vrijgesteld bent van uw legerdienst.

U verklaarde voorts dat u dit document niet zelf had ontvangen en dat u niet wist wie dit voor u had geregeld. Ook kon u aanvankelijk geen verdere verklaring geven voor het feit dat dit document van februari 2010 dateert.

U kon enkel stellen dat men dit document bij uw komst naar België in uw broekzak heeft gestopt (CGVS gehoor p.9). Echter, even later tijdens uw gehoor verklaarde u plots dat u in Nagorny-Karabach wel reeds naar het militaire commissariaat was geweest. Ook verklaarde u dat Arsen dit document in ontvangst heeft genomen (CGVS gehoor p.16).

Deze incoherente en tevens vage verklaringen over één van de enige documenten die u ter staving van uw identiteit hebt neergelegd, doen verdere afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaringen.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw sociale kaart kan niets wijzigen aan de voorgaande conclusies. Immers, dit document ondersteunt enkel uw verklaarde identiteitsgegevens en deze worden door mij niet betwijfeld."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 februari 2012 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsverplichting, een schending van het recht van verdediging en een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker stelt dat uit diverse andere dossiers en recente informatie blijkt dat de commissaris-generaal op de hoogte is, of alleszins zou moeten zijn, van het feit dat het conflict in Nagorno-Karabach opnieuw aan het opvlaien is.

Het feit dat de commissaris-generaal stelt dat verzoeker geen problemen riskeert bij een mogelijke terugkeer naar zijn land van herkomst omdat hij de vrees voor vervolging niet aannemelijk genoeg heeft gemaakt, is volgens verzoeker niet meer dan een veronderstelling van de commissaris-generaal.

Verzoeker verwijst naar een aantal internetartikels en stelt dat, gelet op de nieuwe informatie die over de regio van Nagorno-Karabach beschikbaar is, het helemaal niet onmogelijk is dat hij problemen

ondervonden heeft of dat hij opnieuw problemen zal ondervinden bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker vraagt dat de commissaris-generaal hierover dan ook bijkomend onderzoek zou verrichten gezien de manifeste lacune in de zijn beslissing.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de problematiek van het bewijs, zoals vervat in de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen. Verzoeker stelt dat, hoewel in principe de bewijslast op de kandidaat-aanvrager rust, het bewijs en de evaluatie van de feiten wel degelijk gezamenlijk gebeurt zowel door de instantie die zich uitspreekt over de nood naar bescherming als door de kandidaat-vluchteling; de bewijslast mag derhalve niet te strikt worden geïnterpreteerd.

Verzoeker haalt aan dat het niet onlogisch is dat hij zich een aantal details van zijn asielrelaas niet meer zo accuraat herinnert, nu hij diverse keren op verschillende momenten medicatie toegediend heeft gekregen en geslagen werd.

Volgens hem is hem ook nooit gezegd geweest dat hij vanaf zijn 16 jaar een paspoort kon gaan afhalen. Verzoeker laat gelden dat, als de gerelateerde feiten niet kunnen worden nagegaan en/of als de minderjarige niet in staat is om alle elementen van zijn asielrelaas te verklaren, de instantie die de asielaanvraag moet onderzoeken dan een beslissing moet nemen op basis van alle gekende omstandigheden, wat volgens hem een meer uitgebreide toepassing van het "voordeel van de twijfel" kan vragen.

Verzoeker stelt dat hij, als minderjarige, effectief een bijzondere bescherming verdient. Bovendien, aldus verzoeker, blijkt uit het militair document dat hij bijbracht, dat hij vrijgesteld werd van het vervullen van legerdienst wegens medische redenen wat volgens hem aantoont aan dat hij tot een kwetsbare groep behoort.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht schendt gezien hij zich niet eens de moeite getroost heeft om alle aanwezige elementen aan een onderzoek te onderwerpen en rekening te houden met zijn kwetsbaar profiel.

Verzoeker verwijst naar artikel 4, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal dat bepaalt dat de ambtenaar rekening moet houden met de specifieke omstandigheden waarin de asielzoeker zich bevindt, zeker en vast wanneer het gaat om personen, bijvoorbeeld minderjarigen, die men omwille van hun bijzondere situatie met nog meer omzichtigheid moet benaderen dan andere asielzoekers.

Het belang hiervan lijkt volgens verzoeker nog versterkt aangezien door artikel 3 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal in artikel 2 van hetzelfde besluit een tweede lid werd ingevoegd dat stelt "*De ambtenaren belast met het gehoor van een minderjarige asielzoeker moeten over de vereiste kennis met betrekking tot de bijzondere noden van minderjarigen beschikken.*"

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat kinderen, omwille van hun minderjarigheid, hun afhankelijkheid en hun relatieve onvolwassenheid, moeten kunnen genieten van specifieke waarborgen inzake de procedure en bewijslast om te verzekeren dat een rechtvaardige beslissing wordt genomen betreffende hun asielaanvraag.

Verzoeker vervolgt met een korte theoretische uiteenzetting aangaande de "gegronde vrees voor vervolging" en verwijst naar rechtsleer dienaangaande.

Verzoeker herhaalt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is daar waar de bestreden beslissing kennelijk geen individuele beoordeling maakt op basis van verzoekers relaas in het kader van de objectief gekende achtergrondinformatie over Nagorno-Karabach.

Verzoeker laat nog gelden dat de commissaris-generaal de situatie in Nagorno-Karabach te rooskleurig tracht voor te stellen en ten onrechte stelt dat er zich geen bescherming opdringt.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal met het oog op een degelijk onderzoek van de ernst van de concrete situatie van verzoeker in Nagorno-Karabach en om na te gaan of de huidige situatie aldaar aanleiding geeft tot het verlenen van subsidiaire bescherming.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem

verschafft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, merkt de Raad op dat deze proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift een korte theoretische uiteenzetting aangaande de "gegronde vrees voor vervolging", verwijst naar rechtsleer dienaangaande, haalt aan uit een aantal internetartikels en heeft een afdruk van deze internetartikels tevens aan zijn verzoekschrift gevoegd.

De Raad stelt hieromtrent dat een theoretische uiteenzetting en een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij als minderjarige een bijzondere bescherming verdient; dat er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden waarin hij zich bevindt, zeker en vast wanneer het gaat om personen zoals minderjarigen die men omwille van hun bijzondere situatie met nog meer omzichtigheid moet benaderen; en dat kinderen, omwille van hun minderjarigheid, hun afhankelijkheid en hun relatieve onvolwassenheid, moeten kunnen genieten van specifieke waarborgen inzake de procedure en bewijslast om te verzekeren dat een rechtvaardige beslissing wordt genomen betreffende hun asielaanvraag.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat uiteen te zetten in welke mate de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met zijn jonge leeftijd of in welke mate een andere aanpak de besluiten in de bestreden beslissing zou hebben kunnen beïnvloeden.

De Raad stelt verder vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek van verzoeker om internationale bescherming op individuele basis heeft onderzocht. Het blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker –zoals onder meer zijn jonge leeftijd- teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

De Raad is van oordeel dat verzoekers asielaanvraag en situatie wél degelijk individueel werd onderzocht en met zijn jeugdige leeftijd rekening werd genomen.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België in september 2011 heeft nagelaten, niettegenstaande hij bijgestaan werd door een voogd, om pogingen te ondernemen om zich te informeren over de evolutie van zijn problemen.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Verder merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd: *“U hebt dan ook nagelaten om aangaande het kernelement van uw asielrelaas, zijnde het incident met A. (...), opzoekingen op het internet te verrichten en om hierbij eventueel hulp in te schakelen (CGVS gehoor p.16). Ook hebt u geen enkele aanwijzing geleverd voor het feit dat A. A. (...) een rechter in Hadrut is (CGVS gehoor p.18). Daarnaast hebt u ook uw verklaring dat u tijdens uw reisweg naar België ergens naar het ziekenhuis bent geweest om uw been, dat tijdens uw opsluiting in de kelder in Nagorny-Karabach werd verwond, te laten verzorgen (CGVS gehoor p.17). Hierbij dient nog toegevoegd te worden dat u niet wist waar dat ziekenhuis was en welke taal men daar precies sprak. U gaf wel eerst aan dat het Russisch was, maar vervolgens zei u dat u het niet wist (CGVS gehoor p.17). Dat u dus geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd en alsook geen aanwijzing hebt gegeven dat u stappen hebt ondernomen om eventuele stavingstukken voor uw asielrelaas te verkrijgen, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.”*

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkele poging ondernomen wordt om een verklaring te geven voor bovenstaande vaststellingen. Bijgevolg blijven deze staande en de Raad maakt ze tot de zijne.

Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker evenmin in staat bleek te zijn om het incident met A., wat de directe aanleiding was voor zijn problemen, juist chronologisch te situeren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat het niet onlogisch is dat hij zich een aantal details van zijn asielrelaas niet meer zo accuraat herinnert, aangezien hij op verschillende momenten medicatie toegediend heeft gekregen en geslagen werd, antwoordt de Raad dat de onwetendheid van verzoeker in tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt- geen betrekking heeft op details, maar wel op dé gebeurtenis die de directe aanleiding is geweest van het ontstaan van zijn problemen.

De Raad stelt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij dergelijk belangrijke gebeurtenis -die aanleiding heeft gegeven tot zijn vlucht-, naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenis, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zou staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zou hebben.

Heit feit dat verzoeker geslagen zou zijn geweest en medicamenten zou hebben gekregen, biedt volgens de Raad geen verklaring voor het feit dat verzoeker zelfs niet in staat was de maand op te geven waarin zijn problemen ontstonden.

De commissaris-generaal wees er ook op dat verzoeker er niet in is geslaagd om zijn relaas te ondersteunen met zijn belangrijkste identiteitsdocument, met name zijn Armeens paspoort.

De commissaris-generaal vond het merkwaardig dat verzoeker verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad, niettegenstaande volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat elke inwoner van Nagorny-Karabach op 16-jarige leeftijd een paspoort verkrijgt.

Het verweer in het verzoekschrift dat het niet uitgesloten is dat aan verzoeker nooit verteld is geweest dat hij vanaf zijn 16 jaar een paspoort zou kunnen gaan afhalen en dat hij niet op de hoogte was van de wetgeving terzake, wordt niet aanvaard.

Zijn voorgehouden onwetendheid terzake heeft slechts de waarde van een blote bewering. Indien de wet de aflevering van een paspoort voorschrijft op de leeftijd van 16 jaar, kan niet aangenomen worden dat onwetendheid vermag de leeftijd om in bezit te zijn van een paspoort, met jaren te verlengen.

Het ontbreken van identiteitsdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, keert zich tegen de geloofwaardigheid van de asielzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige doorheen zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Het voordeel van de twijfel kan maar tussenkomen ten gunste van de asielzoeker wanneer diens verklaringen coherent en geloofwaardig overkomen, alle bewijselementen werden nagekeken en de onderzoeker overtuigd is van de algemene geloofwaardigheid van de asielzoeker wat in casu niet het geval is; bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het voordeel van de twijfel toe te kennen.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voor verhoor werd opgeroepen, dat hij tijdens het verhoor van 23 januari 2012, bijgestaan door zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE